

Fénysugár

Evangeliumi hitébresztő és hirtelnyitő folyóirat

Felelős szerkesztő: Dr. Farkas Mária diakonissza főtestvér. — Laptulajdonos Fébé Evangélikus Diakonissza Egyesület. — Megjelenik minden hó 1-én és 15-én. Előfizetési ára a „Kis Harang” gyermeklappal együtt: félévre 2 P. 25 fill., többes küldésnél 2 P. — Egyes szám ára 20 fillér. — A kiadásért felelős: Trauschenfels Elza diakonissza főnöknő. — Kiadóhivatal: B u d a p e s t, I., Hidegkúti-út 123/a.

UGY-E, CSAK TAVASZIG ?

Először elmentek a madarak.
Fészkek maradtak üresen mögöttük
s a levegőég megszűnt csicseregni.
Ugy-e, csak tavaszig ?

Azután elmentek a levelek
és szintelen és sötét lett az erdő
és kósza szélben kezdett dideregni.
Ugy-e, csak tavaszig ?

Azután a virágok mentek el.
Most koszoruba kötjük az utolsót
és elborítanak sírhantot, koporsót.
Ugy-e, csak tavaszig ?

Akkor majd újra csicsereg az égbolt
és kizöldül az erdő és meleg lesz
és virág nyílik. Fázunk, bucsuzunk, de
ugy-e, csak tavaszig ?

S most még valaki elmegy, aki drága.
Megy a madarak, a virágok útján.
Megy ragyogóbb és melegebb hazába.
Kisérünk valakit.

A szeretettől meleg, tiszta hangot
nem halljuk többé, nem látjuk a fénylő,
szép, szent mosolyt. Megyünk és bucsuzunk, de
ugy-e, csak tavaszig ?

Meddig, Uram ? — És borun és ködön
és könnyön, gyászon áthatol a válaszó
vigasztaló és csendes ragyogással:
Igen, csak tavaszig !

T. E. d. p. t.

A válás mélységes fájdalmával, de a boldog viszontlátás remény-
ségével tudatjuk, hogy diakonissza családunk édesanyja

TRAUSCHENFELS ELZA

**diakonissza főnökasszony,
a Fébé Evangélikus Diakonissza Egyesület társelnöke**

békességben hordozott hosszú betegség után f. évi október hó 28-án
d. e. ¼ 11 órakor Budapesten a rábízott szolgálatából Urához pihenni
tért. Drága halottunk földi maradványait október 31-én d. u. 3 órakor
Budapesten az evangélikus egyház szertartása szerint a Kerepesi
temetőben helyezük nyugalomra.

Élete az Úré volt és ezért megszentelt élet volt. Világosságban
járt és sokaknak világított. Tudta, kinek hitt és ebben meg nem ren-
dült. Sok imádságát meghallgatta az Úr, mert a Krisztusban igaz volt ő.
Sokat szenvedett, mert Isten nagyon szerette őt. Hű volt mindhalálig,
mert gyenge kezét állandóan odahelyezte az erős Isten kezébe. Az
Úrral győzedelmeskedett és ezért oszloppá tétetett Istene templomában.

Mi azt gondoltuk, hogy nem bocsáthatjuk el körünkből, de Isten
magához vonta. Meg akarjuk tanulni, hogy mindenekben az Úr legyen
az első.

Biztatásunk drága halottunk elköltözési napjának jeligéje:

»Ha meghaltunk Krisztussal, hisszük, hogy élni is fogunk Ővele.«

Róm. 6:10.

Budapest, 1938. október 28.

A Fébé Evangélikus Diakonissza Egyesület
és ezen egyesület Diakonissza Anyaháza
nevében

A DIAKONISSZA CSALÁD.

Ejjel van. Körülöttem csend. Még alig egy hete ilyenkor aggódva lestem mindinkább halkuló lélegzetvétélet, fogtam mindig gyengülő érverését és néztem abba a csendes, derült, békés, szent nyugalmat tükröző arcba. Mindinkább halkabb lett a légzés, mindig gyorsabban vert az a sokat megkínzott, sokat hordozó, drága szív, mindig tisztábbak, túlvilágiabbak lettek a vonásai, míg egyszerre csend lett. Megszűnt dobogni az a halálosan fáradt szív. Csend lett, halálos néma csend. Már nem nézett rám olyan szeretettel az a kedves, meleg szem, nem símogatott meg többé az a fáradt, gyengéd kéz. Csend, halálos, néma csend. Megszűntek a hordozó imák, megszűnt szeretni az az olyan sokat megbocsátó, olyan sokat elfedező, szenvedő és mégis boldog szív.

Megint éjjel van. Körülöttem csend. És bennem? — Üres a szoba, üres az ágy...! És ebben a nagy csendben régi képek állnak elém. Képek, amelyek mögött élet van. Élet, emlékek, események, beszélgetések, sok öröm, sok szenvedés, sebek, fájó sebek, de

élet, élet, amelynek nincs vége, mely meg nem szűnik a halállal, a koporsóval.

A sok kép közül kettő áll különösen elém. Az egyik, amint íróasztalánál ül, előtte levélhalmaz és bizó hittel felfelé néz. Nem hagyja magát a mult által megkötöttetni, a jelen által elcsüggeszteni, hanem nyugodtan, hittel, bizva várja, mit hoz a jövő. Nem siet, nem türelmetlen. Várja, mit fog az Ur egy lélekből kiformálni. Várja, mit mutat neki az Ur. De ez a várakozás nem tétlen, nem céltalan. Miközben vár, hordoz, csalódik, vár és újra hordoz... Oh, hányszor újra meg uira. Nem látásban, hanem hitben járt és ezért tudott úgy szeretni, megbocsátani, elfelejteni és újra szeretni.

A másik kép, óh, be nagyon kedves, de felejthetetlenül kedves számomra. Ott fekszik a betegágyon, mely halálos ágy is lett számára. Fekszik hetekig, hónapokig, évekig. Fekszik csendesen, zúgolódás nélkül, hálás szívvel. Fekszik, mint egy kicsiny gyermek anyja ölében. Szelíd, békés mosolya bearanyozza a szobát, a házat, az életemet. Fekszik engedelmesen, semmit sem várva. Fekszik és mindig új leckét tanul és hálás minden új leckéért. És amint az Úr mindig gyengébbé, mindig erőtlenebbé, mindig tehetetlenebbé teszi, annál erősebb lesz, annál többet végez, annál hatalmasabban tör ki szívéből a diadalmas hit, mely mindent megért, mindent elfogad hálás szívvel az Úr kezéből és mindenben engedelmeskedik. »Olyan jó, amikor már az ember nem akar semmit, csak amit az Úr akar« — mondja.

Amikor már a kezét sem tudta felemelni, a szívét még tudta: értem, értünk, egyházáért, hazájáért. És ez a szív hű volt mindhalálig. És ez a szív, a tehetetlen, erőtlen testben szolgált mindhalálig.

Azután csend lett... idelent. Be jó hinni, hogy van örök élet!

Dr. - F. M. d. ft.

Trauschenfels Elza főnöknő temetésén.**1938. október 31.**

Tudjuk, hogy akik az Urat szeretik, azoknak minden javukra van.

Róma 8:28.

Mikor az apostol ezt a kijelentést tette, elvonult a lelke előtt életének egész folyamata.

Látta magát, amint találkozott az Urral. Ráemlékezett, hogy ez a találkozás új utat szabott életének. Ez az élet nem volt könnyű. Próbák és szenvedések között folyt le. A korintusiaknak el is beszélt, milyen sok törődést, csapást és szenvedést mért rá az Isten. Saját magán tapasztalta, hogy Isten az ő híveinek nem teremt külön világot, de ad nekik külön erőt. Es ez az erő tűrővé, sőt diadalmassá teszi őket a próbák között. Ez az erő az Isten lelkéből árad ki az emberre a szív szeretetén és a lélek hitén keresztül. És az apostol vallomást tett, mert megtapasztalta, hogy *akik az Istent szeretik, azoknak minden javukra van.* Nem is zúgolódott soha az apostol; törődéses, nehéz életútját békeséggel járta; szenvedéses óráin is boldog volt, mert nemcsak tudta, hanem érezte, sőt vallotta is, hogy akik az Istent szeretik, azoknak minden javukra van. Az élet is, a halál is, az öröm is, a bánat is, a csalódás és a keserűség csakúgy, mint a siker és a diadal.

Istenben boldogult testvérünknek is ez volt a meggyőződése. Jelszava ugyanaz volt, ami az apostolé. Ez volt vigasztalója, nyugtatója és erősítője. Ez adja a kulcsot egész életének megértéséhez.

Pedig az ő élete sem volt könnyű. Szendvedések, próbák, csalódások és keserűségek az ő életében is egymást váltogatták. Neki is ki kellett ürítenie a keserű poharat. De aki szenvedés betegyánál megállt, örökké mosolygó szemének sugariból azt a bizodalmas hitet olvashatta ki: *Akik az Istent szeretik, azoknak minden javukra van.*

És ő nagyon szerette az Istent. Tudta azt is, hogy a szeretet bizalom és áldozat. Isten maga a szeretet, azért tudta meghozni a legnagyobb áldozatot, mikor egyszülött szent Fiát adta, hogy *senki, aki hisz, el ne vesszen, hanem örökéletet vegyen.* Tudta azt is, hogy a szeretetről az Úr apostola megmondta, hogy tettekben nyilatko-

zik. Mint ahogyan Jézus is szeretetből adta életét váltságul sokakért. Istenben boldogult testvérünk tudta és megértette, mit jelent az apostol mondása: *Ne szóval és ne nyelvvel szeresettek, hanem cselekedettel és valósággal.* Es ő nem pusztán az elhangzó imádság szavával, nem csupán az Istent magasztaló ének zengésével, hanem cselekedettel és valósággal szerette az Istent. Szolgálóleányává lett.

Az embert felemelő és az Istent magasztaló diakonisszaszolgálat nemes munkáiban mutatta meg Isten iránt érzett szeretetét. Átérezte és vallotta, hogy az Isten iránt való szeretet az Isten parancsolatának megtartása. Isten parancsolata pedig a szolgálat. Es ő ebben a szolgálatban fáradhatatlan volt. Isten adta neki törekeny testébe azt a csodálatosan kitartó erőt, amely életét olyan széppé, tartalmassá és értékessé tette.

S mikor most kihült tetemei körül megállunk, mondjátok, van-e még szükség emberi vigasztalás biztató szavaira, mikor e dobogni megszűnt szív némán kiáltja felénk a legszentebb és legmegnyugtatóbb vigasztalást egy élet tettekbe szilárdult vallomásával: *Tudjuk, hogy akik az Istent szeretik, azoknak minden javukra van.* Még az elmulás is, még a koporsó is, még a mulandóság világából az örökkévalóságba költözés is. Sőt ez a legnagyobb jó, mert amint a kapun átlép, máris szembetalálja magát azzal a jó Istennel, akit szeretett és az ő szent Fiával, akiben hitt. Amely koporsónak ilyen vigasztalása van, ott kicsordulhat ugyan az elválás fájdmában a gyászoló szív könnye is, de csak imádság kísérheti Isten színe elé az oda-szólított lelket. Áldó imádság az életért és az élet munkáiért, amit neki az Isten ajándékol adott s alázatos, könnyörgő imádság a Krisztusban adott kegyelemért, mellyel fedezze el az Isten az emberi élet gyarlóságait és botlásait a Megváltó vére hullásáért. Jer azért, te megárvult család, diakonissza testvérek és ti mind, kik gyászoló szívvel álljátok körül ezt a koporsót: imádkozzunk.

D. Raffay Sándor

Egyedül s mégsem egyedül.*

Ján. 16: 32.

Gyászoló Gyülekezet! Kedves Testvérek! Bizonyoságot kívánok tenni e koporsónál Isten kegyelméről, amelyben az, aki e koporsóban pihen, részesült. Teszem ezt Urunk eme szavával kapcsolatban: »Imé eljő az óra, és immár eljött, hogy szétoszolgálatok ki-ki az övéihez, és engem egyedül hagyjatok; de nem vagyok egyedül, mert az Atya velem van.« Jézus búcsúszava ez. Előtte a Kereszt, a Keresztes a halál, a halál után a sír, és a sírban a teljes elhagyatottság, de Kereszten és halálban, sírban és elhagyatottságban velem van az Atya. Az egyedülletben nincsen egyedül. Eletében soha nem volt az Atya nélkül, s halálában sincs az Atya nélkül. *Egyedül és mégsem egyedül!* Ez Jézus bizonyágtétele életének utolsó éjszakájában, életének utolsó útján, amelynek vége a halál. Jézus ezen bizonyágtételével úgy áll előttünk, mint megmozdíthatatlan köszikla háborgó tenger közepén; mint csodálatos világító torony hajósok számára az élet viharzó tengerén. Egyedül és mégsem egyedül...

Ennek a Jézusnak egyik hűséges szolgálóleánya, a Fébé Evangélikus Diakonissza Egyesület egyik vezérégyénisége, a Fébé Diakonisszaház főnökhasszonya, a diakonissza és diakonus testvércsapat szeretett édesanyja fekszik e koporsóban. Nehány perc, és e koporsó a sírba száll. És hullnak reá a földgöröngyök — mintha a saját szíveinkre hullanának. — Közötte és közöttünk sírdomb emelkedik, és testi szemünk úgy látja majd, hogy immár egyedül van a koporsóban és a sírban. Azután mi is elmegyünk ki-ki az otthonába az övéihez, ki-ki a munkájába, a gondjába-bajába, a küzködésébe és tusakodásába, és ő itt marad egyedül. Egyedül, de mégsem egyedül... *Krisztus volt néki az élet.* Bizonyoságot teszek arról, hogy gondolatai, szívének dobbanásai, tervezgetései, álmodozásai, akarásai, élete: mindez a Krisztusra irányult, arra, hogy az ő Krisztusa és a drága emberi lelkek találkozzanak és egybekapcsolódjanak. Krisztus volt néki az élet, és ezért *Krisztus neki a meghalás* is: elköltözése Krisztushoz költözés; ott van Ná-

la; Krisztus vele van és Krisztussal együtt vele van az Atya. Nincsen egyedül... Ha hitet akartunk látni ebben a hitetlen és kishitű világban, *az ő hitét néztük.* Azt a hitét, amellyel hitte az Igét. Ma, a reformáció emléknapiján, megelevenedik bennünk Luther szava: »Meg van írva«. Ez volt az ő jelszava is: »Meg van írva«, és nincs tovább. Néztük azt a hitét, amellyel állandóan Isten kezéből vette az élet folyását. Ha mások mást mondtak is, ha a tapasztalat mást mutatott is, ő az Istent látta az élet folyása mögött és az Istenben tudta az életnek Urát és Királyát. Néztük azt a hitét, amellyel megküzdött számtalan nehézséggel és akadállyal. Néztük azt a hitét, amelyben járva szüntelenül előre és felfelé nézett, mintha látta volna a láthatatlant! Krisztus volt néki az élet... Ha békességet akartunk látni ebben a nagyon békétlen világban, s sokszor magunk is békétlen s nyugtalan-kodó szívvel, bementünk kicsiny szobájába, behúztuk magunk mögött az ajtót és az ő *békessége arcába néztünk.* Ám sokszor fájdalmas és meggyötört és az övéit, a memzetét, az egyházát, az Isten országát féltő, mégis békességes volt ez az arc. A szenvedés ágyán, a halálatusában is békességes volt ez az arc: Krisztus békességét tükrözte. Krisztus volt néki az élet s Krisztus volt néki a meghalás. *Nincsen egyedül.* »Ha a mennybe megyek fel, ott vagy, ha a koporsóba vetem az én ágyamat, ott is jelen vagy.« »Ha a halál árnyékának völgyében járok is, nem félek a gonosztól, mert Te velem vagy.« Jó néki odalent és jó néki odafent. Velem van az Atya, és velem van Krisztus a Fiú, és velem vannak mindazok, akik fehér ruhában szolgálnak a királyi trón körül (Jel. 7:14—15). Ez a mi hitünk öfөлőle. Ez a mi hitünk a neki jutott kegyelem felől. Ebben a hitünkben nyújtjuk ki reszkető kezünket e koporsó felé, e sír mélye felé búcsúzásra. Búcsúzásra, de, úgy-e, csak tavaszig?! A boldog viszontlátás tavaszáig. Búcsúzzunk — viszontlátásra! Drága Halottunk, drága Főnökhasszonyunk, drága Kedvesanya: veled az Úr; nem vagy egyedül!

Es mi sem vagyunk egyedül. Számunkra élő valóság, amit Urunk a szőlőtőről és a szőlővesszőről mondott. Számunkra élő valóság a szőlőtő és szőlővessző szerves kapcsolata, és az ugyanazon egy szőlőtőn levő szőlővesszőknek szerves kapcsolata. Számunkra élő valóság a Krisztusnak a benne hívőkkel való közössége, és élő valóság a Krisztusban hívőknek egy-

*) Igehirdetés Trauschenfels Elza diakonissza főnöknő sírjánál 1938. okt. 31-én.

mással való testvéri közössége. Ahol a Krisztusban testvéri közösség van, ott nincsen egyedüllét. *Nem vagyunk egyedül*... Drága halottunknak egyetlen testvéröccse, aki hosszú éveken át a tiednek mondhattad nagy szeretetét s most ekárvultnak érzed magadat, hadd szóljak a szivedbe; nem vagy egyedül, mert veled az Úr és testvéreid!... Aki éjjelt-nappalt veled töltöttei, és életed egybeforr a övével; aki megosztottál vele örömet-bánatot, s most olyan nagyon sokat vesztettél benne, hadd mondjam meg néked is: nem vagy egyedül, mert veled az Úr és a testvérek!... Ti testvérek, akik olyan sokszor tapasztaltátok anyai szeretetét, amellyel hol simogatott, hol fenytett, de mindig szeretett, s akiknek most talán az zokog a szívében: egyedül vagyunk, óh értsetek meg,

hogy nem vagytok egyedül, mert veletek az Úr és veletek sok testvér... S mindazok, akiknek lelke számára valamit vagy sokat jelentett az elköltözött, s most már nem vezet út öhozá, csupán e sírhoz, halljátok meg ti is: nem vagytok egyedül, veletek az Úr... Biztatom, biztatgatom önmagam, aki munkatársam voltam néki s olyan sokszor veled együtt hajtottam térdet az Úr előtt és hordoztuk együtt a legszebb, legszentebb, krisztusi szolgálat igáját, biztatom, biztatgatom magamat is: nem vagyok egyedül, velem az Úr és a testvérek... Igen, mi sem vagyunk egyedül, — csak maradjunk, mint szőlővesszők, Abban, aki a szőlőtő. Legyen nekünk is az élet Krisztus és a meghalás Krisztus és Krisztus minden! Ámen.

Zulauf Henrik

GONDOLATOK

Trauschenfels Elza diakonissza főnökasszony áhitataiból.

Legyünk kicsiny gyermekek, menjünk mindennel az Úrhoz.

Miért járnak keresztyének kedvetlenül, szomorú arccal? Mi okozza ezt? A bűn. De nem a más bűne, az én bűnöm.

Ha az Úrnak szolgálók, szent feladat az. Mindegy, hogy milyen a munka, amit végzek. Nékem, gonosztevőnek szabad Istennek, a Megváltónak szolgálnom. Ha így volna, mindig örömmel és hálaival végezhetnék a munkánkat.

Isten mindig meg tud bocsátani.

Legyünk Isten szolgálói. Ne akarjunk kedvébe járni embereknek, hanem mondjuk meg bátran azt, ami a lelküknek javára van. Drága emberi lelkek között élünk.

Vannak keresztyének, akik csak lelki dolgaikkal mennek az Úrhoz, az anyagiakkal nem. Az ilyenek az anyagiakban is hiányt szenvednek.

Ha az Úrban vagyunk elrejtve, akkor nem nehéz az élet, mert minden terhünket az Úrra vetjük, Tőle kérünk, Tőle várunk, Benne bízunk. Megvan mindennünk az Úrral az Ó kegyelméből. Nincs más dolgunk, csak hinni, kérni és engedelmeskedni. Csupa öröm így az élet és semmi nem nehéz.

Keresztyénhez nem illik a panaszs, aggodalom.

Istent dicsőíteni annyit jelent: kifejezésre juttatni az Ő nagyságát, szentségét. Ha valaki panaszkodik, az nem dicsőíti az Urat, mert a baját nagyobbak tartja Nála.

TUDAKOZZÁTOK AZ IRÁSOKAT!

Nov. 16. Ján. 19:1—15. Péld. 15:1—12. Jel. 2:1—7. Mennyi dicsérni valót talál az Úr az efézusi gyülekezetben! S hozzá intézett szavát mégis nagyon komoly dorgálással végzi: »Az első szeretetedet elhagytad« mondja az Úr, s ha ezt vissza nem nyeri, súlyos ítélet alá kerül a gyülekezet. Nem szól ez a figyelmeztetés nagyon komolyan mihozzánk is? Talán van még sok munka, fáradozás, teherhordozás az életünkben, talán ki tudjuk rekeszteni magunk közül azokat, akikben hiányzik az őszinteség. De mit ér mind ez, ha a szívünk nem lángol többé úgy az Úrért, mint eleinte, ha inkább hideg kötelességtudat, mint forró szeretet hajt bennünket? Ha így van, akkor munkánkon és fáradozásunkon nincs áldás, s elkövetkezhetik reá a megítéltetés is.

Nov. 17. Ján. 19:16-30. Péld. 15:13-33. Jel. 2:8—11. Milyen más a smirnabelieknek szóló üzenet. Itt nem dorgál az Úr, csak biztat és bátorít. S erre szükség van, mert azt nem igéri, hogy még legkisebb gyermekeit is megóvja a szenvedéstől. Sőt inkább próba alá vetetnek az ilyenek, de a szenvedésben el nem hagyatnak, s ha mindhalálig kitartanak, vár reájuk az élet koronája.

Nov. 18. Ján. 19:31-37. Péld. 16:1-17. Jel. 2:12—17. A pergámumi gyülekezetben is talál elismerésre méltót az Úr. De lát nagy veszedelmet is. A gyülekezetben kétféle szellem uralkodik, egyik a hívek csapata, a másik pedig azoké, akik meg akarják tántorítani a híveket, hogy bálványimádásra és más bűnökre indítsák őket. Nemcsak azokban van bűn, akik nem tudják ezt jól észrevenni, vagy nem tudnak ennek ellentállni. Az egész gyülekezetnek meg kell térnie, éberrebbé, erősebbé, határozottabbá lennie.

Nov. 19. Ján. 19:38-42. Zsolt. 85:9-14. Jel. 2:18—29. Thiatirában ugyanaz a veszedelmes jelenség tűnik szembe, mint Pergámumban. Bár a gyülekezet vezetője szorgalmatos, hűséges, türelmes, nagy baj, hogy türelme annyira terjed, hogy nem veti ki magából azt a gonosz asszonyt, aki az egész gyülekezetet megronthatja. Az Úr ugyan hamarosan elkövetkezendő ítéletet hirdet ennek a gonosz nőnek, de addig is mennyi kárt okozhat, ha tanítását tovább is megtűri. A gyülekezetek vezetőinek nagyon kell ügyelniök ar-

ra, hogy Isten ígéje tisztán és elgyitetlenül kiadattassék, nehogy a lelkek nagy kárt szenvedjenek.

Nov. 20. Máté 22:15-22. Fil. 3:17-21. Máté 10:24—33. I. Tim. 4:4—11. Jel. 3:1—6. Egyik legveszélyesebb jelenség a keresztyén gyülekezetben, ha látszaton dolgozik. Olyan helyen, ahol volt valamikor igazi élet, de az első szeretet kihalt, különösen fel szokott tűnni ez a veszélyes baj. A komoly lelki élet idejében elsajátították a külső formákat, a tevékenykedést, a kegyes szavakat, s ezeket meg lehet tartani még azután is, ha az élet már kihalt. Teljes bűnbánatra és megújulásra van ilyenkor szükség úgy az egyesek lelkében, mint általuk az egész gyülekezetben. »Akinek van füle hallja!« Sajnos a süketévé vált fülek nehezen hallanak. De az Úr süketeket is gyógyít.

Nov. 21. Zsolt. 65. Péld. 16:18—33. Jel. 3:7—13. Milyen örömtől dobog a szívünk, mikor az Úrnak a filadelpiai gyülekezethez intézett szavait olvasuk. Oh, hát ez is lehetséges, hogy az Úr ilyen teljes meglepéssel szólhat egy gyülekezethez! Igen, ez is lehetséges! Kévis erő, vagyis nagy alázatosság szükséges hozzá, elismerése annak, hogy semmik vagyunk, hogy a legelső polcon van a helyünk. De ott aztán hűség és kitartás! S a jutalom felséges. Még az ellenség is kénytelen meghódolni. Az Úr pedig megtart és koronát ad.

Nov. 22. Ján. 20:1—10. Péld. 17:1—15. Jel. 3:14—22. Laodiceában már semmi elismerésre méltót nem talál az Úr. Oh, milyen szomorú ez! S mi ennek az oka? A lágymelegség, a közöny. Még a kemény, durva ellenállást is könnyebb néha megtörni, mint a fásult közönnyt, az önmagával meglegedett, lelki dolgokkal mit sem törődő lelkületet fölbreszteni, megéleveníteni. S mennyi ilyen lelkű ember van. Kielégíti a világ s a saját-maga képzelte jósága. Hall a megtérésről, de magára nézve nem tartja szükségesnek. Oh, milyen kegyelmes az Úr, hogy az ilyen ziverek ajtaja előtt is sokáig ott áll és zörget. Oh, bár megnyílnának!

Nov. 23. Ján. 20:11—18. Péld. 17:16-28. Jel. 4:1—11. Abból a célből, hogy a tanítványnak megmutassa a földi gyülekezetek mostani állapotát, az Úr maga jelent meg a földön a tanítvány

szemeinek. De a jövőnek elrejtett titkait csak úgy láthatja meg János, ha lélekben elragadtatik a mennybe s ott látja Isten dicsőségét s az őt körülvevő mennyei lényeket. »A titkok az Úr is« mondja a Szentírás (V. Móz. 29:29.), tehát a jövő titkai is, s ezek közvetlenül csak egyes kiválasztottaknak jelentenek meg, hogy azok adják tovább másoknak, emberi közvetítéssel, mert azt a látomást, amelyet a próféták láttak nem bírná mindenki elviselni. Annyit azonban, amennyire szükségünk van, mi is mindnyájan megtudhatunk.

Nov. 24. Ján. 20:19-31. Péld. 18:1-12. Jel. 5:1-14. A sok felséges látvány közül, amely itt Jánosnak részeül juttott, a legdicsőségesebb mégis a megöletett Bárány. Ő a mennyei valóságok középpontja, az egyetlen, aki Isten meghatározhatatlan, örökké fogva való határozatainak lepecsételt könyvét megnyithatja. Előtte leborul az egész mennyei sereg, s János feszült figyelemmel várja a jövő titkainak kibontakozásait.

Nov. 25. Ján. 21:1-14. Péld. 18:13-24. Jel. 6:1-17. Minden pecsét fölnyitása egy-egy, az utolsó időkben bekövetkező eseményt tár föl János előtt: az evangélium szétterjedése a földön, háború, éhínség, halál, a vértanuk panasza és megvizsgálása — ezek az öt pecsét titkai. Nem kellett-e épen a legutolsó időkben, mikor újra egy nagy világháború veszedelme fenyegetett, arra gondolnunk, hogy íme elérkeztek az utolsó idők. De Isten úgy látszik még meghosszabbítja a kegyelmi időt, bizonyára azért, hogy még sokan megtérjenek. Munkálkodunk-e ezen? A hatodik pecsét nagy természeti elváltozásokat mutat, amelyek a hitetlen embereket nagy rémületbe ejtik.

Nov. 26. Ján. 21:15-25. Jer. 31:31-34. Jel. 7:9-17. A földön végbemenendő súlyos ítélet borzalmas képeiről elfordítja most a kegyelmes Isten János tekintetét, s vizsgálató és fölemelő képet mutat neki. Míg a földön a hitleneket rémület szállja meg, az alatt a mennyben boldog vizsgálatást, teljes oltalmat, örökké tartó örömeiket élveznek azok, akik itt alant hitükért szenvedtek, de állhatatosak maradtak. Felsőre reménység, amelyet mindenki megnyerhet, aki hisz a megfeszített Krisztusban.

Nov. 27. Máté 21:1-9. Róm. 13:11-14.

Luk. 1:68-79. Zsid. 10:19-25. Jel. 11:19-19. Jó, ha az itt külön meg nem jelölt részeket is elolvassa mindenki, s megtudja, hogy mit fog jelenteni a hatodik pecsét felnyitása után elhangzó hat trombitászó. A hetedik trombitászó már a diadalt jelenti be: a világ országai a Krisztuséi. De mielőtt ez a diadal nyilvánvaló lenne, addig Isten gyermekeinek is sok szenvedésen kell keresztülmenniök. Mennyire fontos, hogy erre elkészüljünk, mert hiszen nem tudjuk, mikor érkeznek el ezek az utolsó idők. Csak annyit tudhatunk, hogy egészen bizonyosan elérkeznek.

Nov. 28. Zsolt. 66. Péld. 19:1-17. Jel. 12:10-12. Sátámnak ma még nem csak a földön van hatalma arra, hogy az embereket elcsábítsa és a magáéivá tegye, hanem arra is föl van hatalmazva, hogy a mennyben, Isten trónja előtt, vádolja őket. De az utolsó időkben elérkezik az az időpont, mikor a mennyből örökké levettetik. Mielőtt azonban végső, őt megillető helyére, a pokolba mindörökké levettetnék, még egy kevés idő adatik néki a földön való próbálkozásokon. S ez lesz a legnehezebb idő.

Nov. 29. Jónás 1. Péld. 19:18-29. Jel. 13:1-18. A legutolsó, legnehezebb időnek ismertető jele az lesz, hogy megjelenik a földön az Antikrisztus. Nem maga Sátán lesz ez, hanem a Sátán legodaadóbb szolgája, emberi alakban, aki bámulatos tehetségekkel lesz felruházva arra nézve, hogy az emberekben csodálatot, sőt imádatot ébresszen maga iránt. Hatalmas társa lesz egy másik alak, aki a Sátán által kiesztelt vallási alapon, az Antikrisztus imáadására buzdítja a népeket. Aki meg nem hódol az Antikrisztusnak, arra súlyos szenvedések várnak itt a földön, de mennyei dicsőség oda föl.

Nov. 30. Jónás 2. Péld. 20:1-15. Jel. 14:6-20. A vég rohamosan közeledik. Isten angyalt küld, hogy megintse az embereket az Antikrisztusra vonatkozólag, mert jön a nagy ítélet, s jön az Úr. A megérett gabonaföld, a hívők serege learattatik s Isten csűrbe takaríttatik. Az Antikrisztus seregének ítéletét a szőlő lestedése jelképezi. A szőlőgerezdek Isten haragjának borsajtójába vettetnek. Gabonás csűr, vagy borsajtó — egyik vagy másik lesz a sorsa mindnyájunknak.